

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 2. vel. serpana 1889.

List 31.

Kako naj se kerščanska družina obnaša o hudi uri?

Huda ura je ena največjih naravnih prikazni. V nji se pokaže Bog mnogokrat tako brezvernemu in nespametnemu svetu v svojem nezmernem veličanstvu. — Huda ura je strašna, pa premalo mislimo na to, da huda ura je zlasti o poletnem času tudi zelo velike koristi. Kaj bi bilo z mnogimi potrebnimi rastlinami na vertih in na poljih, ko bi ne imele v vročem poletnem času gorkega, rodovitnega dežja? In kako čist je zrak, ko ga pretrese tresk in grom in se blago solnce zopet prikaže skozi oblake! Vse je kakor novo vstvarjeno in poživiljeno.

Ali vse na svetu ima zraven dobrega tudi kaj hudega. Na tisoče jih je bilo tudi že letos z viharji, s točo, s plohami, z ognjem poškodvanih, s strelo ubitih, naj bolj žalostno je poslednje, da namreč mnoge strele ubije, in to velikrat po lastnem zadolženju. Gotovo je tedaj zelo važno vedeti, kako se je ob hudi uri sploh obnašati, zlasti v kerščanski družini. Učijo pa tako-le:

Ako se huda ura bliža, zbere naj se vsa družina (tudi posli) v hiši. Vsi naj pokleknejo, kakor jih opominja glas zvoná, in naj Boga prosijo, da bi hudo uro zopet srečno odvernili, in sicer molijo naj v skupni molitvi. Obudé naj obžalovanje svojih grehov, obljubijo Bogu popljšanje in se izročé v varstvo Božje in preblazene Marije Device. Posebno pripravne molitve so: cerkveni blagoslov zoper hudo vreme, začetni evangelij sv. Janeza evangelista, litanije vseh svetnikov, češčena bodi Kraljica, angeljsko češčenje, in druge.

Pri tem naj se ne zamudé pomočki, ki jih uči skušnja. Učijo n. pr. tako-le: Ostanimo, kolikor moč, v sredi sobe, in odprimo precej, ko se huda ura bliža eno, ali več oken, vendar tako, da ni prepriha. Kakor je znano, so bili že mnogi od strele in strahu le omoteni in so se potem v žveplenem zraku zadušili. V kuhinji ali v peči naj se ogenj takoj pogasi. Terdijo tudi iz skušenj zadnjega časa, da je zelo nevarno o hudi uri kuhati ali kuriti.

Po noči vstanimo in odprimo hišna vrata, kakor tudi druge sobne duri, da je mogoče, če je sila, hitro ubežati ali pa, da se more nam pomagati. Posamezen človek si morebiti lahko dopusti, da o hudi uri v gorki postelji ostane s tolažbo, da še v nobenega v postelji ni treščilo: ali za gospodarja ali gospodinjo je skoro neodpustljivo pri taki nevarnosti v postelji ostati.

Na polju ne stojmo ali ne sedajmo pod drevesa, pod vozove obložene s senom ali z žitom. Zelo je pač nespametno, iz strahu pred mokroto, katera kmetom tako nič novega ni, svoje življenje na nit obesiti. Znano je, da so nekatera drevesa, zlasti hrasti in lipa, zelo nevarna.

Konečno bi še na drugo točko opozoril. Pri tako mnogih pogoriščih, katere strele vžigajo, je gotovo neodpustna nemarnost, da vedno še mnogi iz nevednosti, lahkomiseljnosti ali celo zaradi plače, ki le malo denarja stane, si posestva ne zavarujejo. (Po „Kat. Sonntagsbl. t. l. 1889.)

Naša ljuba Gospa Karmelska.

V sveti deželi Palestini je ob srednjem morji predgorje Karmel, od katerega ima ime vsako

leto 16. malega serpana posvečevani praznik Matere Božje Karmelske. Karmel pomeni toliko, kot žitno polje, in omenjeno predgorje je v resnici vredno tega lepega imena, ker je z mnogimi in zlahkimi sadnimi drevesi in rastlinami obsejano tako, da je že svetim prerokom služilo kot podoba lepote kerščanske Cerkve in neveste Gospodove, blažene Device Marije; ravno tako sta tudi preroka Elija in Elizej najraje bivala na ti gori.

Ni tedaj čuda, da so se že v prvih kristijanskih stoletjih v miru naseljevali mnogi puščavniki po votlinah Karmelske gore in da je v 12. stoletju križar Bertold iz Kalabrije pri votlini, v kateri je stanoval Elija, postavil z več tovarši kolibice, katere so se hitro razširile okoli perve, v čast N. lj. Gospej ustanovljene cerkve v samostan „bratov presv. M. Device“, od katerega ima vir in ime karmelski red in češčenje sv. Božje porodnice. Praznik N. lj. Gospé s Karmelske gore postavljen je v spomin prečudne prikazni Matere Božje, katera se je zgodila 16. mal. serpana 1251 na Angleškem in pri kateri se je šestemu karmeliškemu višjemu predstojniku Simonu Stok-u izročil škapulir, t. j. napečno oblačilo rujave barve, kateri naj bi bil vsem, ki bi ga nosili, zastava posebnega varstva N. lj. Gospé proti večnemu pogubljenju. Pobožni redovnik Simon Stok, ganjen od serčnega usmiljenja zaradi večne kazni pogubljenih in zaradi terpljenja vernih duš v vicah, je namreč silno prosil, veliko in dolgo molil in se postil, prosil s solzami, čuvanjem in drugimi pobožnimi deli, da naj bi mogočna Mati Božja Marija ljudi varovala pred to dvojno nesrečo. Od takrat je povsod pri svojih pridigah kazal od Marije prejeti škapulir. In s to obleko so se precej dali obleči: Edvard I, angleški kralj, francoski kralj sv. Ljudovik, premnogi vladarji po Evropi, po njih zgledih pa neštevilni verniki vsih stanov. Mnogi svetniki in mnogi škofje in papeži so nosili škapulir.

Tako je nastala sloveča škapulirska bratovščina karmelske gore, katera je bila 50 let pozneje obogatena z novo papežu Janezu XXII storjeno prikaznijo Matere Božje, in s sledečo obljubo pomnožena: „da vsi, kateri ta škapulir nosijo in bi morali kdaj v vicah terpeti, bodo prvo soboto po svoji smrti od ljubeznjive Matere Božje Marije iz vic rešeni in peljani na sveto goro večnega življenja (v nebesa): to pa s tem pogojem, ako so stanu primerno čistost ohranili, dnevnicke Matere Božje in druge določene molitve opravljali in predpisani post zverševali.“ 22 papežev je potrdilo in pospeševalo to molitev

sv. škapulirja N. lj. Gospé Karmelske gore s slovesnimi izreki, z vso gorečnostjo in z vso zanesljivostjo, in več kot 600 lét pričajo mnoge tolažbe in prečudne milosti, katere so bile deljene udom te bratovščine od Boga, kako vestno spolnuje presv. Devica svoje obljube. Kdor hoče ud te bratovščine postati, mora od karmeliškega ali družega pooblastenega duhovna škapulir sprejeti in obljubiti, da bo Marijo, presveto Mater Jezusovo, kot svojo mater častil, pod njenim varstvom kerščansko-pobožno živel, kot spominek majhen blagoslovljen škapulir pod navadno obleko nosil, in vsak dan opravljal neke gotove molitve.

Z nošo škapulirja N. lj. Gospé Karmelske ste zedinjeni dve veliki milosti: 1. Obvarovanje pred nesrečno smertjo in večno pogubo; t. j. nosivec škapulirja se bo z zvestim klicanjem Matere Božje vseh velikih grehov obvaroval, ali se vendar o pravem času z odkritoserčno spovedjo zopet z Bogom spraviti zamogel; 2. bo deležen tako imenovane sabotnega privilegija, t. j. presveta Devica bo njen škapulir nosečemu in v milosti božji že umerlemu udu te bratovščine v vicah z materino ljubeznijo posebno o sobotnih dnevih na pomoč prišla, ga tolažila in hitro rešila iz njegovega terpljenja, kakor govori starodavna verstica:

„v življenju varujem,
v smerti pomagam,
ognja rešim.“

Oziroma na milosti pravi P. Filib. Seeböck O. S. Fr. v knjižici „Die fünf Skap.“: „Ta sveti škapulir pa nikakor ne daje kacega privilegija smertno grešiti in vendar v nebesa priti, temveč družbenikom le naklanja milost spokorjenja, popolnega obžalovanja in stanovitnost do konca in s tem zveličavno smert. Kdor pa hoče ostati terdovraten, tudi tega svetega škapulirja ne bo oblekel . . .“

O sobotnem privilegiju pravi ravno omenjeni pisatelj: „Ko Cerkev to predpravico poterjuje“ (da bode namreč dotični ud prvo soboto po smrti iz vic rešen), „pa ne namerja nas odvezati od dolžnosti pokoriti se, temveč naše spokorne misli le še podpirati, da bomo toliko gotovše in nagliše deležni tolike predpravice, kolikor bolj skerbimo na zemlji za zbrisanje svojih dolgov pred Bogom.“

O-Kónell in skaza-katolik.

Kakošne révne kavke so černe psevdoliberalne duše, je z malo besedami, pa jasno dokazal slavni irski junak O-Kónell.

Petnajstega maja 1847 umerl je v Genovi 72letni irski odvetnik, kateri je iskal zdravja pod milim obnebjem italijanskim. Z njegovim imenom je

zdržen velik del irske zgodovine. To je bil Daniel O'Connell (r. O-Kónel), rojen 6. avgusta 1775 v Carhen-u, v irski grofiji Kerry. Prav za prav bi bil postal O'Connell duhoven, toda ko se je leta 1794 katoličanom dovolilo, da se smejo učiti pravoslovja in tudi kot pravniki službovati, posvetil se je tej vednosti in je kmalu postal naj imenitnejši advokat velikobritanske in irske kraljevine. Pa on ni bil samo umen mož, temuč bil je tudi iskren ljubitelj svoje Cerkve in domovine. Vse njegovo javno življenje je nepretergana borba za osvoboditev katoliške Cerkve in njegove domovine od jarma, katerega jima je naložila protestanška Anglija.

Temu O'Connell-u je nekdam očital član v parlamentu, da on je papist (ki derži s papežem). On pa se je obrnil k njemu in ga krepko zavernil: „Malovredno človeče, ti meniš, da me žališ, ker me zoveš papista? Ne! Ti me častiš. Da, jaz sem papist, to se pravi, moja vera sega po celi versti papistov do Kristusa. Tedaj sem na vsak način papist. Če bi ti imel le iskrico mojih misli, berlavec, spoznal bi, da je bolje biti vladan od papeža nego od kralja, bolje od tujare nego od krone, bolje od škofvske palice nego od sablje, bolje od mašniškega oblačila nego od uniforme, bolje od cerkvenih zborov nego od parlamentov. Sramuj se, ker tega ne spoznaš in nimaš prave vere, torej molči!“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Iga „Novomašnik, bod' pozdravljen od Boga si nam poslan.“

Tako se je razlegalo minuli teden po širni naši fari in posebno še po naši farni cerkvi, kajti ljubeznjivo — veličastna slovesnost se je veršila minulo nedeljo, 28. julija, v naši farni cerkvi. Novomašnik č. g. Ivan Mavring, nečak našega preč. gospoda župnika, si je izvolil našo farno cerkev, da v nji obhaja svojo novo mašo. V ta namen je bila krasno opravljena hiša Božja; že sama na sebi prijazna in lepa, zdela se je te dni pričujočim res kakor nebeški vert, kjer brezmadežna nevesta pričakuje svojega zvestega ženina.

V nedeljo, 21. julija, pripeljajo naš gosp. župnik novomašnika v našo faro. Ko se okoli 6. ure bližajo domači vasi, zagermé topiči in zvonovi se slovesno oglašé. Ljudstvo hití v farno cerkev, in preden se gosp. župnik z novomašnikom pripeljejo do farne cerkve, bila je cerkev že napolnjena vérnega ljudstva. Voz obstoji pred farno cerkvijo, čast. g. novomašnik stopijo iz kočije ter se najpred, spremljani od gospoda župnika, podajo v farno cerkev pred veliki oltar počastit in zahvalit Jezusa, najvišjega Pastirja v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Ko cerkveni prag prestopijo, oglašé se orglje in pevski zbor navdušeno zapoje znano pesem: „Novomašnik bodi pozdravljen, od Boga si k nam poslan!“ Vsi smo bili ginjeni. Novomašnik spremljani od domačih gospodov, pokleknejo na klečavnik, pripravljani pred velikim oltarjem, in molijo Jezusa med tem, ko na koru serčno in pretresljivo lepo pesem nadaljujejo. Ko so vse kitice te pesmi odpeli, orglje utihnejo, novomašnik se vzdignejo, stopijo pred oltar ter obilno zbrani množici podelé pervikrat z razprostertimi rokami sveti blagoslov.

Novomašnik pokleknejo zopet pred oltar, in na koru zapojó še eno ginljivo pesem od novomašnika; po odpeti pesmi podajo se gospodje v župni dvor, kateri je bil lično ozališan z raznimi cveticami.

Med tednom so se pripravljale olepšave in pletli venci za slavnostni dan nove maše. Posebno lepe vence spletle so Matenske dekleta, katere so s pomočjo domačih deklét razobesile v cerkvi in okoli cerkve. Postavljeni slavoloki so imeli slavnosti primerne napise; pred cerkvijo bil je napis: „Ovčice, prihitite veselo, počastite novomašnika, on vas blagoslovljuje in z blagri osrečuje.“ Na prvem slavoloku stal je z zelenjem in cveticami ozališan napis: „Ižanska fara Ti venec plete — verno hvali in časti!“ Potem na drugem: „Mašnik, učenik, pastir, svetu boš oznanjal mir!“ Zopet na tretjem: „Serčna hvala Vam, gospod, milost Božja vódi Vas povsod.“

Posebno je bilo v soboto vse živo in delavno okoli cerkve in o župnem dvoru. Ta dan popoldne ob 4ih topiči zagerme in slovesno priterkovanje nznanuje po celi Ižanski planini slavnost prihodnjega dneva. Ravno tako je na vse zgodaj tudi v nedeljo zjutraj strel topičev in vbrano priterkovanje budilo farane k novi maši. Okoli 9. ure zbralo se je že mnogo pobožnega ljudstva v farni cerkvi, in ob 3, 10 bila je cerkev prenapolnjena. Ob 10ih veršil se je slovesni vhod iz duhovske hiše v farno cerkev; sprevod je bil veličasten. Spremljalo je g. novomašnika veliko svetnih in duhovnih gospodov in več parov družic. Med obilno azistencijo gg. duhovnov in bogoslovcev je opravljal novomašnik svojo prvo presveto daritev. Slavnostni govor je govoril preč. gospod provincijal P. Placid Fabijani, in arhidijakon bili so milostljivi gospod prošt dr. Leonhard Klofutar. Deržeč se reka: „Pojdite in učite vse narode.“ razpravljaj je jasno in temeljito preč. gospod provincijal, da kakor je Jezus obračal svojo ljubezen za odrešenje neumerjočih duš, tako naj tudi duhoven živi, dela in terpi za sebi izročeno čedo. Dalje so prav goreče govorili o časti in nezmerni oblasti mašnikov, ter so verno ljudstvo opominjali, da naj ne veruje posvétnim modrijanom, ki Bogu posvečeni duhovski stan obrekujejo, in naj se jim ne dajo zapejljati; temveč naj spoštujejo duhovne kot namestnike Kristusove, služabnike Božje, ljubijo naj jih kot svoje postrežljive dobrotnike in molijo naj za nje. Pridiga je izvirala iz serca in tudi segala v serca. Prelepa zahvala preč. gospodu provincijalu za izverstni govor. Slovesnost je povzdigovalo tudi vbrano petje veriega domačega pevskega zbora. Po dokončani cerkveni slavnosti, katera je minula še le ob eni, pogostili so prečast. naš gospod župnik povabljenе goste v župnem dvoru.

Ko so se proti večeru milgsp. prošt in drugi gospodje in svatje odpeljevali, spremljevalo jih je prelepo vbrano zvonjenje, ter faranom ob enem oznaovalo, da je sedaj doveršena cerkvena in domača nepozabljiva slavnost nove maše. Bodi toraj vsem, ki so pripomogli kakorkoli, da se je slovesnost opravljala tako priserčno in spodbudno, prelepa zahvala! Gospodu novomašniku pa želimo prav mnogo blagoslova božjega v službi Jezusovi. Pod varstvom škofa sv. Martina je daroval prvo sveto daritev, doživel prvi najlepši dan duhovskega življenja; Bog daj, da bi tudi zanaprej pod njegovim varstvom srečno preživel svoje duhovsko življenje.

Iz Notranjskega. (Grozna nesreča.) Strašna nesreča je zadela Goriče, vas Mrenoviške fare. 26. jul. o poli-poldne pokaže se ogenj, sedemnajsterim gospodarjem je popred kakor v eni uri upepelil požar njihovo imetje. Bil je lep dan, vse je bilo na polji, največ pri košnji; zato se je ogenj tudi tako hitro razširil, da nekteri še obleke rešiti niso mogli. Zgorelo je tudi nekaj prešičev, drugo živino in ljudi so rešili. Revščina je že tako pri nas doma. V celi fari ga ni enega gospodarja, kateri bi ne bil prisiljen živeti za svojo družino kupovati; edino, s čemur se kaki krajcar ujame, je kak cent sena in kak rep iz hleva — in sedaj še ta nesreča. Enemu samemu je zgorelo nad 600 centov sena. Škoda se ceni na 20.000 gl. Kerščanska serca! vedno ste rada pomagala, pomagajte po moči tudi sedaj. Morebiti še nikdar niso bolj potrebni terkali na vas, kakor sedaj. Tem bolj so vredni podpore, ker so bili ponesrečeni dobri in skerbni gospodarji — ne enega pijanca ne vem med njimi. — Nekteri so si bili s pridnostjo in skerbjo popravili svoja poslopja. Dva sta ravno prešnji dan dodelala — eden pod (skedenj), drugi konjski hlev, — drugi večer več sama nista vedela, kam bota spravila svojo družino in blago (živino) čez noč. K nesreči z ognjem pridružila se je bila po noči še nevihta, dež je lfl kar curkoma in je re-veže, ki so po vertih prenočevali, premočil in pokvaril zidovje od ognja razbeljeno. Tedaj rojaki, kristjani, pomoč!

Hrenovice 29. julija 1889.

Alojzij Puc,
župnik.

Šmartno pri Kranju, 24. jul. 1888. (Sv. birma.) Lep, vesel in slovesen je za vsako faro dan, ko pridejo med svoje ovčice višji pastir delit milosti sv. Duha v zakramentu sv. birme. Prava binkoštna nedelja je za faro dan sv. birme, ob katerem po pokladdanju škofovih rok sv. Duh svoje darove v serca mladih kristijanov vlije in v njih svoje prebivališče postavi. Prav je tedaj in dostojno, da verni sprejmó kolikor mogoče slovesno svojega škofa pri njihovem dohodu, da jim z zunanjimi znamenji pokažejo svojo vdanost, ljubezen in spoštovanje. Prav je, da se tedaj zvonovi veselo razlegajo čez hrib in rovan, da odmeva gromoviti strel od pogorskih višin, da se ozaljšajo z mlaji mesta, tergovi in vasi. Vse take slovesnosti so vesele priče, da verno ljudstvo časti svojega višjega pastirja kot poslanca božjega in namestnika apostolov.

Tak lep in vesel dan bil je za prelepo, ob desnem bregu Save ležečo in izpod znojja gore sv. Jošta čez prostrano rodovito polje se raztezajočo faro sv. Martina poleg Kranja, 14. dan julija, peto nedeljo po binkoštih, ko so jo prišli obiskat in zakrament sv. birme delit naš prevzvišeni gospod knezoškof Jakob. In priznati se mora, da so Šmarčani storili veliko, da dostojno sprejmó svojega višjega pastirja. Od daleč že si videl vitke mlaje z raznimi, v lahkem vetru se zibajočimi zastavami; od blizo videl si že dva dni pred sv. birmo mnogo urnih rok, ki so pletle vence in druge okraske iz zelenja, v saboto popoldne do pozne noči in v nedeljo od ranega jutra pa je oznanjeval silovit strel domači in sosednjim faram pomen slovesnega dneva, ki ga obhaja z največjim veseljem vsa fara sv. Martina.

In nastopil je ta lepi, veseli in toliko zaželjeni dan. Po jutranji službi božji videl si po raznih

cestah peš in na vozeh mnogobrojne množice v Šmartno hiteti. Pri kranjskem kolodvoru, na Savskem obrežji in ob veliki cesti je bilo zbranih jako mnogo ljudi, čakajočih železničnega vlaka, ki je imel pripeljati iz Ljubljane prevzvišenega gospoda knezoškofa. Ob določenem času vlak zažvižga, mogočen strel naznani dohod prevzvišenega kneza in zvonovi Kranjski veselo pozdravijo višjega pastirja, za njimi se oglasio Šmarski. Na kolodvoru se poklonijo prevzvišenemu gospodu knezoškofu preč. gg. dekan kranjski, župnik Šmartinski in občinski zastop občine Stražišče, potem pa se odpeljejo knezoškof z imenovanimi gospodi v Šmartno. Na potu proti farovžu čaka prevzvišenega knezoškofa šolska mladina, pred farovžem spoštljivo sprejme svojega višjega pastirja zbrana duhovščina. Ljudstvo, prejemši višjipastirski blagoslov, hitro napolni prostorno cerkev in kmalu potem gredó tudi prevzvišeni v slovesnem sprevodu v praznično opravljeno cerkev sv. Martina. Po opravljenih navadnih molitvah beró knezoškof sv. mašo, med katero poje domači pevski zbor tako lepo, da je prevzvišenega gospoda kar iznenadilo. Po sv. maši je bilo izpraševanje šolske mladine domače fare. Vprašani birmanci odgovarjali so tako dobro, da je bilo lahko spoznati, da jih podučuje izversten katehet. Sedaj stopijo škof na leco in v prelepem govoru kažejo, da kakor bodo sami preiskavali kerstni kamen, spovednice in oltarje, je li vse po predpisih sv. cerkve vravnano, tako naj tudi verni po izpraševanji vesti sebe preiskujejo, ali je njihovo življenje vravnano po zapovedih božjih, sv. cerkve in po Jezusovem nauku.

Po pridigi podelili so premilostni knez 550 birmancem domače in bližnjih sosednjih fará zakrament sv. birme in k sklepu opravili molitve za mertve. Po cerkvenem opravilu so se prišli poklonit gospodu knezoškofu blagorodni gospodje: c. kr. okrajni glavar, sodnik in župan iz Kranja. Ob štirih bile so slovesne litanije ob navzočnosti premilostnega knezoškofa in obilno zbranega vernega ljudstva, proti večeru obiskali so še prevzvišeni podružnico sv. Jerneja v Stražišču, zvečer pa je zapel verli domači pevski zbor pred farovžem knezoškofu nekaj milih pesmic. V ponedeljek bilo je cerkveno obiskanje in sv. birma pri sv. Joštu na gori, eksposituri Šmartinske fare in po vsem Gorenjskem sloveče božje poti. Premilostni knezoškof prišli so peš malo pred osmo uro na Goro, kjer jih je, akoravno je bil čas velikega dela, radostno pričakovalo veliko ljudi in petero duhovnov. Dobri prebivalci soseske sv. Jošta postavili so bili več v nebo kipečih mlajev in naredili tudi družih olepšáv, a strahovit vihar jim je ravno po noči pred sv. birmo skoro vse mlaje polomil, slavoloke poderl in zastave po hribu raznesel. Po kratkem odpočitku gredó prevzvišeni v sprevodu v cerkev, opravijo pri obiskanju navadne molitve, opravijo sv. mašo in podelé 52 birmancem zakrament sv. birme. Nato v škofovi opravi od oltarja pridigajo in ozirajoč se na cerkveni praznik razhoda apostolov zvesto poslušajočim vernim kažejo veliko srečo, da smo tudi mi bili poklicani k sv. apostoljski veri; opominjajo, da naj zvesto poslušajo nauke apostolov, da naj bode z besedo in z zgledom drug drugemu apostol, naj spoštujejo oznanovalce apostoljske vere, povejo, da jim je v veliko bridkost, da niso mogli še dosedaj tej cerkvi toliko zaželjenega duhovna dati, kakor bi radi, tolažijo sosesčane sv. Jošta, da zato prejemale gotovo

več razsvetljenja od sv. Duha in da jim bo Bog njih trud, ki ga imajo pri obiskanju službe božje, obilno povernil. Gredeč iz cerkve so prevzvišeni na veliko spodbujajo vernih obiskali in počastili še ss. stopnice, največi zaklad te cerkve. Po opravljeni službi božji ogledali so si prevzvišeni raz goro prekrasno gorenjsko okolico in potem se vernili v Šmartno, kjer jih je pozdravljalo prelepo zvonjenje in mogočen strel. Kmalu je prišel čas ločitve; o poli štirih jame veselo zvonjenje in streljanje klicati ljudi prejet za slovo blagoslov višjega pastirja. Premilostni gospod knezoškof gredó še enkrat v cerkev molit, blagoslovljajo iz cerkve gredeč obilno zbrano verno ljudstvo, potem pa se odpeljejo na kolodvor. Dolgo pa so še ljudje stali pred cerkvijo in vsi eno oko gledali za odhajajočim milim svojim višjim pastirjem, od serca hvaležni za milosti malim v zakramentu sv. birme podeljene, za apostolske besede vsem govornjene in za ganljivo spodbujajo, s katero so opravljal vsa cerkvena opravila, in k Bogu proseč, da bi jim premilostnega, prevzvišenega gospoda knezoškofa Jakoba ohranil do skrajne meje življenja človeškega, jih osrečeval, blagoslovil in poplačal jim njih veliki trud, ki ga imajo za zveličanje vernih Ljubljanske škofije.

Od gorenjske strani. (K romanju v sloveče Marijino Celje.) Vedno bližje je čas, ko bodo odhajali naši slovenski romarji na božji pot v sloveče Marijino Celje. Pač čestitati jim je k tej sreči, in če se je za zložno potovanje potrebno poskerbelo in vravnalo, gotovo tudi nihče ne bo obžaloval, da se je vdeležil tega romanja. Pisavec teh verstic je bil tako srečen, da je že štirikrat obiskal sloveče Marijino Celje, kraj, ki se z vso pravico sme imenovati krona vseh avstrijskih Marijinih božjih potov. Tudi to pot bi se serčno rad pridružil med število srečnih romarjev, tim bolj, ker očitno pripozná z najserčnejšo zahvalo do Marije, da se nobenkrat ni povernil brez posebnih milost od tega slovečega božjega pota. Ker mu pa vdeležba sedaj ni mogoča, se pa vsaj priporoča romarjem v pobožni spomin. Ob enem jih opozori na „Danico“, letnik 1870, kjer se v listih 12. 13. 14. 17.—21. nahaja precej na drobno popisana Marija-celjski božji pot. Kdor ima „Danico“ sam, ali si jo zamore izposoditi, bo iz omenjenega popisa že naprej lahko razvidil, kako je nastal ta sloveči Marijin božjepotni kraj, koliko sprelepega je ondi viditi, in koliko neštevilnih dobrót je Marija že ondi od Boga izprosila svojim častilcem, visokim in nizkim, bogatim in revnim, bližnjim in daljnim. —

Dostavljeno naj bo pa tudi še to-le: Ako bi morda katerega ne veselilo hoditi s tolikim številom romarjev, doseže svoj blagi namen še lahko tudi drugač. S takozvanim okrožnim voznim listkom (Rundreisebillet) se dá dovolj cenó narediti jako mikavno romanje, ali če komu ta izraz ne dopada, recimo: potovanje. Vzemimo za pričetek n. pr. Ljubljano. Kot postanki bili bi priporočiti: Celje. Ondi je od Cerkev in samostana sv. Jožefa (dom čč. gg. oo. lazaristov) prelep razgled na mesto in Savinsko dolino. Maribor. Tu je med drugim grob preslavnega Slomšek-a, — pač kraj, katerega naj bi ne zgrešil obiskati nihče, ki pride v to mesto. Da bi se glavno mesto štajarske dežele, Gradec, ne ogledalo vsaj pol dneva, pač bi ne bilo prav. (Z grada ima oko čudovito lep razgled na mesto in okolico). Če-

terti postanek bi bil Bruk ob Muri. Od tod odpelje premožne lahko vsaki dan pošta, ali pa privatni vozovi v Marijino Celje. Kdor bi hotel hoditi peš, se pelje lahko po železnici še eno postajo (do Kapfenberg-a), od tam se zasučé glavna cesta na levo v „Thörl-graben“. Perva pošta je v Aflenc-u (kake 3 ure hodá); druga (zelo enake daljave) v Seewiesen-u. Od tod pelje cesta uro visoko čez Seeberg, unkraj pa memo planinsko-lovskega gradiča Brandhof (ki ga je sozidati dal sloveči rajni nadvojvoda Janez, kateremu se imajo med drugim tudi naše „Novice“ zahvaliti, da so smele pričeti izhajati. Tretja poštna postaja je Wegscheid, četrta bolj kratka, Gusswerk (Marija-celjski daleč znani plaveži), odkoder se dospè v eni uri v sloveče Marijino Celje. Gostilen je ondi mnogo, ljudje so na moč priljudni, in tudi (vsaj kolikor je pisavec skusil) romarjev ne derejo, kakor je v več krajih sedaj slaboglasne Italije. Nazaj gredé se gre lahko ravno ta pot, povoljno pa tudi druge. Se vé, kdor bi imel okrožni vožni listek, kazalo bi mu le iti nazaj na Bruk, od tam pa prek Ljubnega (Leoben) itd. prot Gorotanu. Za daljni postanek bi svetovali postajo Treibach, odkoder se pride v 2 - 3 urah k sv. Hemi (Jemi, Gurk), kjer počivajo telesni ostanki te slavne naše slovenske rojakinje in vtemeliteljice Kerške (Celovške) škofije. Vernivšemu se od tam bi bil daljni postanek priporočiti v Gospej-Svéti (Station Maria Saal), kjer se letos obhaja menda 11stoletnica sprelepe te nekdanje stoljne cerkve, v kateri je pokopan sv. Modest. Od tod naprej bi bil izvoliti za postanek Celovec, dalje Belak, Trebiž (z izletom na sv. Višarije) in slednjič vernitev skoz Gorenjsko nazaj v Ljubljano, ali sploh do tje, odkoder se je pričelo romanje, oziroma potovanje. Načert je napisan kratko, izpeljava jako mikavna in interesantna; kdor premore, naj se poprime nasveta; gotovo mu ne bo nikdar žal!

—k.

Iz Amerike. (Poročilo preč. gosp. J. Stariha. *) Poslednje poročilo poslal sem leop. družbi iz misijonske postaje Red Ving v Minnesoti. Ker sem ondi 12 let v cerkvi in v šoli deloval, sem sedaj v prijetni okoliščini, da morem tej misijonski postaji prisojati srečno bodočnost. Cerkev je zidana in najlepša v celi škofiji. Dobro vrejeno šolo, pravi blagoslov za mladino, vodijo častivredne sestre Naše lj. Gospé. Ako pomislim, v kakem stanju se je ta misijon nahajal tedaj, ko sem tje prišel, moram se čuditi, kako je mogla mala peščica družin (vseh skup je le 115) v nekoliko letih kaj tacega napraviti. Iz tega je razvidno, kaj premore dobra volja, vera in ljubezen do sv. vere. V veliko pomoč nam je bilo zlasti pri vstanovitvi šole veleslavno voditeljstvo leopoldinske vstanove, z večletnimi denarnimi podporami. Zato se veleslavnemu voditeljstvu pri tej priložnosti še enkrat priserčno zahvaljujem.

Jednajstega prosinca pretečenega leta sem zapustil postajo Red Ving, ter šel na povelje svojega škofa v Št. Pavel, da bi ondi vstanovil novo nemško faro. Mesto Št. Pavel je imelo pred leti komaj 40,000 prebivalcev; sedaj pa jih je že nad 100,000, izmed katerih je dobra polovica katoličanov. Žalostno je, da so vsi nemški katoličani, katerih je do 25,000, imeli toliko

*) To poročilo Leop. družbe, že nekoliko stareje, vendar se zanimivo, nam je prišlo v roke, in ker je preč. g. misijonar ravno v naši deželi, bode še bolj zanimivo.

let samo eno cerkev. Zatorej so zlasti prebivalci po predmestjih postali zelo mlačni v verskih rečéh, in tudi otroci so zelo zanemarjeni. Če vprašam, kaj je temu vzrok, odgovori se mi: „Od cerkve sem oddaljen kake 2-3 angleške milje. To je pa predač za mene in za otroke. V začetku sem šel res včasih tje, pa nikdar nisem mogel notri, ker je bila cerkev prenapolnjena.“ Kedar se pa katoličani navadijo službo božjo zanemarjati, jih je potem težje spreobrniti nego Indijance. Da bi temu nekoliko v okom prišli, so premilostljivi gospod škof pred tremi leti vstanovili novo nemško faro v predmestji „Dayton Bluff“, ktero sedaj oskerbljuje č. g. Hoerbel. Ko so to videli drugi nemški katoličani, prosili so vlani g. škofa, naj bi tudi v predmestji „Fort Road“ vstanovili nemško faro. In res, g. škof so jim obljubili v kratkem med nje poslati duhovna.

Tako sem prišel jaz 11. prosinca v Št. Pavel, ter sem takoj pričel svoje delo. Pervo službo božjo za novo faro sem opravil 13. prosinca v bližnji češki cerkvi. Vseh Čehov je v Št. Pavlu kacic 200 družin. Ker ti Čehi že več let nimajo lastnega duhovna, sem lahko porabil njihovo cerkev. Pri prvi službi božji se je zbralo krog mene kacic 50 nemških družin in po maši smo sklepali, kaj bi bilo storiti. Najprvo smo sklenili, predstojnike češke cerkve prositi, da bi smeli v njihovo cerkev hoditi. Ti so nam radi dovolili pod pogojem, da bi imel jaz vsako nedeljo ob poli-enajstih slovesno sv. mašo za Čeha, dokler ne dobé lastnega duhovna. Tega so zadnji mesec — hvala Bogu — dobili, v osebi č. g. Povolnyja, O. S. F. Rad sem vstregel njihovi želji, in od tedaj sem opravljal od 9—10ih službo božjo za Nemce.

Nato sem poiskal nemške družine svoje fare. In res, v nekoliko dneh sem jih našel že nad 200. Ti so vsi še katoličani, pa niso hodili že več lét k službi božji in k sv. zakramentom. Od slej pa so se jeli pridno vdeleževati službe božje in tudi skoro vsi so opravili velikonočno dolžnost.

Nato smo pričeli z zidanjem cerkve. Po nasvetu g. škofa kupili smo prostor za zidanje cerkve. 245 čevljev dolg in 120 čevljev širok, za 16.000 mark. Prostor je v sredini fare. Nato smo sklenili zidati majhno župnijo s 6000 markami. Cerkev bode lesena, ker je tukaj opeka in kamenje predrago. Ladija bode 100 čevljev dolga in 53 široka. Svetišče bode 24 čevljev široko in ravno toliko visoko. Zakristija bo imela širino 16 čevljev in ravno toliko dolžino.

Pretekli teden smo prepustili zidanje cerkve stavbarju za 48.000 mark. Do 1. septembra mora biti cerkev dokončana. Posvečena bode sv. Frančišku Saleziju.

Najbolj žalostno pa je to, da je mnogo dvanajst-, trinajst- in štirinajstletnih dečkov in deklic, kateri najpotrebnejših katoliških verskih resnic ne vedó, ter še niso bili pri prvi spovedi. Ker se vzgojujejo v državnih šolah, v katerih se nikak ozir ne jemlje na versko izpovedanje, bati se je, da se ondi moralčno ne pokvarijo. Velike stroške smo imeli za župnijo. To je gotovo veliko breme za faro, v kateri so sami inozemci in začetniki. Dve tretjini cele fare je Nemcev iz Češkega in Ogerskega, kateri so se še le pred kratkim tukaj naselili in se borno preživljajo z delom svojih rok. Iz tega se razvidi, da ne smemo v začetku veliko pričakovati in zahtevati od teh ubogih ljudi, kateri imajo dobro voljo, pa se jim po-

grešajo potrebni pripomočki. Kljub temu žalostnemu stanju sklenili smo zidati šolo in jo do prihodnjega septembra šolskim sestram v oskerbovanje izročiti. Šola, s stanovanjem šolskih sester vred, bode stala do 20.000 mark, ker je v fari 210 za šolo godnih otrok, za ktere je treba napraviti primernih prostorov.

Vsega skupaj potrebujemo tedaj 90.000 mark. Do zdaj sem jaz sam od hiše do hiše nabiral doneskov in nabral sem 20.000 mark. Upam jih še nabrati kacic osem do deset tisoč; ostalo pa si bomo morali izposoditi. Obresti od izposojene glavnice bodo za našo faro vsaj v začetku veliko breme.

Zato se derznem ponižno prositi, da bi se vele-slavno voditeljstvo leopoldinske družbe spomnilo pri svojem letnem zboru naše uboge fare, ter ji kakerškoli pomoč podelilo.

Vsako nedeljo, vsak praznik bode pri sv. maši vsa fara molila za svoje dobrotnike, ter prosila ne-beškega Očeta, da bi Vam stoterno povernil vse do-brote s svojim blagoslovom.

Framasoni so se zarotili proti Lurški Materi Božji.

Ni se dalo drugač misliti, kakor da toliko češčenje Naše lj. Gospé Lurške bo framasone in nič-vérce grozno v oči bôdlo. Kajti na tisuče in tisuče z vseh krajev na zemlji hití k temu svetišču pre-čudno velicih milosti, katerih noben pošten človek ne more po naravni poti razlagati. Le slepci, ki luči nočejo videti, temu nasprotujejo, kakor njih mojster — satan.

Sloveči Leon Taxil, pisatelj, ki je društvo prostozidarjev zapustil in njegove skrivne zvijače odkriva v svojih spisih, zapazil je zaroto, katera je bila skovana zoper svetišče v Lurdu od teh sovražnikov Boga in resnice.

Zakletev se je sklenila 30. rožnika 1887 v skrivni seji v Tuluzi, k kateri je bilo iz 50 snidnic južnega Francoskega poslanih 77 poslancev. Leon Taxil je povedal tudi njih imena v časopisu: „Johana v Arc.“

Sklenili so pa, v Lurdu vstanoviti snidnico društva prostozidarjev.

Loža „veliki vzhod“ na Francoskem, rekli so, naj zapové, da se naj v Lurdu prične veliki shod od „bratov“, in sicer v ravno tistem času ko pride tje veliko romarjev. Mavtarji bi se v bližini cerkve zbrali v obilici in prepire napravili, kateri bi spor z romarji zbudili, nadlegovanju bi sledilo rogovilstvo in potem bi se moralo romanje prepovedati in bazilika zapreti.

Če ravno se je za besnico v Lurdu našel le en sam človek, bila je vendar ne gledé na to, če bodo kaj opravili, ali nič ne, vstanovljena in tuji bili so ondi za „brate“ izvoljeni. Da bi bili ti brezglavneži močnejši od Marije, kdo bo to verjel?

Res je „veliki shod“ na Francoskem že mnogo-krati množico svojega orodja odpravil v Lurd, da bi poklic na boj poskusil in napravil rogovilstvo; ali nikoli se mu ni posrečilo. Božje varstvo in moč počiva na mestu milosti.

Razgled po svetu.

Dijaško mesto v jutrovi deželi. Po nekem pismu P. Zelle-ja šteje katoliško, od francoskih jezuitov oskerbovano vseučilišče v Bejrut-u sedaj 500 učencev. Staro je to vseučilišče zdaj štirideset lét. Razun francoskega in arabskega tečaja je tu modroslovski in bogoslovni, kakor tudi lekarski in zdravilski oddelek. Druge šole napravile so se po zgledu vseučilišča, in tako šteje mesto blizu 15000 dijakov, od katerih odpade 2000 na višje šole. Bejrut, zaradi izverstnih šol že od Justinijana slavljen, si meni tako svojo starodavno slavo in znanstveno imenitnost zopet pridobiti, in to po pravici. Naši teologiški učenjaki nimajo slaja potovati v stare klasiške mesta, kakor je n. pr. Bejrut; nadjajo se več žetve v kacicah tevtonskih regijonih, kamor jo rajši krenejo. Nekoliko vzroka utegne biti že tudi inertia za učenje jutrovih in romanskih jezikov, brez katerih se tam manj opravi.

V Patagonijo, kakor piše Salezijanski Bollettino, ima se zopet poslati 50 misijonskih osebtev raznih verst.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec veliki serpan (avgust.)

a) Glavni namen:

Odstranjenje sužnjosti.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII prihodnjič.)

7. S. Kajetan. Jezusova družba. Prav veliko jetnikov in njih predstojnikov. Več strastnih obiskovavcev kerčem.

8. S. Peter Faber. Za dobre spovednike in duhovne voditelje. Za obilno poboljšanje po misijonih in duhovnih vajah.

9. S. Roman. Naši vojaki. Žertve mesenosti. Neka popolno poterta družina. Več vojaških zadév.

10. S. Lovrenc. Da bi se zjedini bogatini v prid del telesnega usmiljenja. Društva sv. Vincencija. Prav veliko za delo nezmožnih, ubogih ljudi

11. S. Suzana. Št. Poliška škofija. Odvernitev nesrečnih, posebno mešanih zakonov. Več ženinov in nevést.

12. S. Klara. Red sv. Frančiška. Ponižanje sovražnikov kerščanskega imena. Več po krivem preganjanih.

13. S. Janez Berhman. Duhovska in deška semenišča. Veliko dijakov. Važne preskušnje.

14. S. Evzebij. „Duhovni in obhajanci.“ Prospéh društev treznosti. Važna dušna pastirstva.

15. Marijino Vneb. Da bi se zopet vzbudilo pri kerščanskih narodih zaupanje v pomoč Marijino. Neka škofija. Dobri posli.

16. S. Hijacint. Z molitvenim apostoljstvom posebno združene redovniške družbe. Koroška. Mnogo bolnikov in posebno hudo terpeči. Več zdravnikov.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Žena priporoča razuzdanega moža in neubogljivo zgubljeno hčer za spreobrnjenje. — Hudo bolan duhoven. — Mladina na počitnicah za spodbudno in modro obnašanje.

Zahvale.

Hčerka moja je bila za smert bolna; nobena reč ni pomagala; celo zdravnik ni več upal, da bi ozdravela. V taki stiski se s terdnim zaupanjem obrnem k Mariji N. lj. Gospé presv. Jezusovega Serca in z obljubo, ako otrok ozdravi, očitno to dobroto v „Zg. Danici“ razglasiti. — Uslišan sem bil; zato s tim spolnim svojo obljubo in prosim, da to b'agovoljno naznanite.

Zg. Bernik, 14. maja 1889.

Jožef Jenko.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Vabilo. Bratovščina za vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkev v Ljubljani ude in dobrotnike svoje vljudno vabi k očitni razstavi letos izdelanih cerkvenih paramentov. Razstava bode 4., 5. in 6. tega mesca v navadnih sobanah tukajšnjega Uršulinskega samostana. Odperta bode razstava imenovane dni od 9—12ih dopoldne in od 3—6ih popoldne. Vodstvo.

Čč. gg. duhovni ljubljanske škofije, ki so bili l. 1849 posvečeni, sošli se bodo o 40letnici, 6. avgusta, v Stari Loki pri prečast. g. dekanu.

Prihodnji torek, t. j. 6. avgusta, ima „Katoliška družba“ na Rožniku sveto mašo za društvenike zjutraj ob petih z navadnim darovanjem za uboge iz „Vincencijske družbe.“

Deželni glavar pn. g. dr. Jožef Poklukar je od poljedelskega ministra imenovan predsednik za gojzdovanje Krasa.

Novosti. Vijolice. Pesmi za mladost. Zložila Lujiza Pesjakova. V Ljublj. 1889. To lično delce v založbi Milicevi obsega na 159 stranéh mladini primerne poezije in je darovano prijatelju nedolžne mladine dr. Jern. Zupancu.

Valentin Vodnik, prvi slovenski pesnik. V Ljubljani pri Blaznikovih naslednikih, izdala družba ss. Cirila in Metoda 1889. Z Vodnikovo podobo, kakor stoji na šolskem tergu. Spisal Peter Bohinjec, kapl. Obsega mično popisano življenje Vodnikovo, 58 strani. „Die fünf heil. Skapuliere“, von Phil. Seeböck. C. 18 kr.

Montefeltre Predigten, prvi zvez., 112 str., cena 60 kr.

Breviarium Romanum, 4 zvezki v serki, s „Proprium Labacense“, prav lično in pripravno. V usnji cena 17 gld. 40 kr. („V Kat. bukv.“)

Pri čč. oo. jezuitih v cerkvi sv. Florijana so preteklo sredo slovesno obhajali sv. Ignacija. Sv. mašo

z obilno azistenco je imel prečast. gosp. župnik Jan. Rozman; pridigal je dopoldne ob 9ih preč. o. superijor Klikovström, popoldne o 1,6 pa kn. šk. tajnik g. dr. J. Lesar.

† **V Retečah** je 29. jul. o 1/2 11ih za mertvudom na možganih umerl 68letni č. g. župnik Stanislav Šranc. Pokopna slovesnost je bila v četrtek ob 8ih. Bog mu daj večni mir.

Čast. g. Ivan Novak, župnik v Smledniku, postal je župnik v Radolici. Č. g. Fr. Perpar pa župnik v Zagradcu.

V Stari Loki je izpraznjena služba organista in cerkovnika. Prosvitci naj se oglašé pri cerkvenem predstojništvu v Stari Loki, p. Škofja Loka.

Strašni viharji so divjali prešnji torek in sredo, 23. in 24. jul., daleč na okrog in so med drugim zlasti na ljubljanskem Mahu storili veliko škodo. Veliko hiš je bilo več dni čisto z vodo obdanih, da ljudje niso mogli iz hiše. Nalivi so vstali v malo urah. Ljudje kaj tacega ne pomnijo in razlagajo za očitno šibo božjo.

Prečast. g. Martin Skubic, častni kanonik, župnik in dekan v Ribnici, bo obhajal prihodnjo nedeljo, 4. avgusta, slovesno zlato mašo v farni cerkvi sv. Štefana P. M. v Ribnici. Vsestransko delavnemu in neutrudljivemu g. zlatomašniku želimo, da ga Vsemogočni še dolgo ohrani v čast sv. Cerkvi, v veliko korist Ribničanom in v čast in lepoto vsemu narodu.

Romanje v Marijino Celje se bo veršilo prihodnji ponedeljek, 5. velicega serpana (avgusta), ob 11. uri 40 min. pred poldnem iz Ljubljane. Romarski list se bo spremenil na dotičnem kolodvoru z voznim listom po posebnem možu v to postavljenem, ki bo vlak z romarji spremljal. Mašnikom romarjem je podeljena spovedna pravica za Marijoceljsko cerkev po dekanu in predniku O. Maksu Kuschallu vsled pooblaščenja ondotnega škofa. — Do nedelje še vsak lahko dobi romarski list pri kanoniku A. Zamejcu, pri katehetu J. Smrekarji, J. Pavlinu (pred mostom štev. 1), v katoliški bukvarni, in pri gospej Erzinovi (Kravja Dolina 7).
A. Zamejic, kan.

V Sarajevu, kakor pišejo, bode 14. sept. papežev nuncij Galimberti posvetil novo škofijsko cerkev, in med potjo obiskal tudi katol. gimnazijo v Travniku, kjer bodo letos pričeli še tudi 8. razred.

Nočno rjovenje.

Jože. Juri, kaj je bilo uno noč tisto strašno tuljenje, ki je veliko ljudi iz spanja prebudilo?

Juri. Nič, nič tacega: Teleta in krave so se dervila skoz mesto.

Kratka pridiga za barabe.

Ali: Kaj naredi pijanost s človekom.

Misijonar angleški P. Burke to-le pripoveduje: Pred nekterimi leti sem imel misijon v enem angleških fabriških mest in sem pridigal vsak dan. Nekega

večera, ko sem pridigal o pijanosti, pride neki mož, da bi z menoj govoril. Bil je močan mož lepe postave, pogled njegov poln duha in življenja. Vendar oči so mu bile globoko v glavi, čelo vse gerbančasto in lasje sivi, dasiravno je bil videti še precej mlad. Oblečen je bil slabo, deževalo je, vendar je obuvala imel na nogah toliko kakor nič. „Ne vém,“ je rekel, „če bi bilo za-me še kaj upanja; vendar med pridigo sem se odločil z Vami govoriti, serce moje je polno do počiti, moram mu pri kom dušek narediti.“

In kaj je bilo z njim? Ta mož si je bil prikupčel 20.000 šterlinov, to je, 200.000 gld. Bil se je oženil z berhko in pridno deklino, ki je bila njegove vere. Imel je dva sina in eno hčer. Poslenjič pa, pristavi, sem se navadil pijančevanja. Zanimaril sem svoj posel in revščina je bila pred vratmi.

Moja žena to vidi in začne bolehati in hirati. Ko sva bila poslednjič tudi obožala, je zbolela in umerla. Tudi v dan njene smerti sem bil pijan.

„In kaj je bilo z vašima sinovoma?“ ga vprašam. — „Ah, odgovori,“ oba sta bila še otroka — starejši ima čez 18 lét — oba sta zdaj v ječi zavolj tatvine.“

„In vaša hči?“ — „O,“ pové, „dal sem bil otroka v šolo in tam so jo dobro odgojili. S šestnajstim letom je prišla domú, ljubeznjiv otrok; bila je moje tolažilo, — ali bil sem zmeraj pijan.“ — „In kaj je z njo?“ prašam dalje. Pogleda me. „Vi prašate po deklici,“ kaj je z njo?“ Kakor od pušice zadét mož pred-me pade in zakliče: „Bog nebeški! postala je — — vlačuga.“

Kar neprevidoma poskoči kviško in preč; jaz pa za njimi. „Ne, ne“, je kričal, za mene ni milosti pri Bogu, moj otrok se je globoko pogreznil!“ — Odhaja med bogokletstvom, — umerje po pijančevsko. Vergel je v grob soprogo in mater, kateri je serce počilo — sinova prekucnil v pogubo, — svojo lastno hčer spremenil v živi pekel — in umerl je poslednjič z bogokletno besedo na jeziku. — No pijanec, te bo li zmodrila ta strašna osoda?

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Od č. gg. bogoslovcev 12 gld. — Iz Sel pri Šumbregu 50 gld. — Iz Novega mesta po mil. gosp. proštu 33 gld. 60 kr. — Iz Šmihela pri Zužemberku 11 gld. 60 kr. — Mina Porenta 40 kr. — S Stopic 17 gld. — Z Lučin 12 gld. — Z Zavrata 7 gld.

Za dijaško mizo: Neim. 1 gld. — Čast. g. kapl. Fr. Mekinec 2 gld. — Neimen. dobitnik iz Beg. 5 gld.

Za sv. Očeta: Neimen. 2 gld.

Za misijonsko hišo v Kočevji: Neim. 2 gld.

Za č. oo. Trapiste v Bosni: Neim. 2 gld.

Za misijone v Bulgariji in Macedoniji: Neim. 2 gld.

Za usmiljene sestre v Adrijanopolu: Neim. 2 gld.

Za varhe Božj. groba v Jeruzalemu: Neim. 2 gld.

Za misijon oo. Trapistov v južni Afriki: Neim. 2 gld.